

FLORINA POPESCU

Dealuri în arșiță

LETRAS
Scrie. Publică.

POPESCU, FLORINA

Dealuri în arșiță / Florina Popescu. - Snagov : Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-87-4

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2019, Florina Popescu. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Credite imagini copertă: 123RF.com

Design copertă: Letras

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:
edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.letras.ro

Cuprins

Prolog.....	5
Capitolul 1.....	15
Capitolul 2.....	72
Capitolul 3.....	113
Capitolul 4.....	136
Capitolul 5.....	168
Capitolul 6.....	227
Capitolul 7.....	256
Capitolul 8.....	277
Capitolul 9.....	301
Capitolul 10.....	326
Capitolul 11.....	348
Capitolul 12.....	378
Capitolul 13.....	398
Capitolul 14.....	433
Capitolul 15.....	459

Sfărșit	485
---------------	-----

Prolog

O liniște nefirească îi învăluia ca o mantie de camuflaj. Dizolva toate gesturile dintre ei și, în același timp, îi izola de tot ceea ce îi înconjura.

În afara ei lumea continua să respire, minutele se scurgeau inevitabil, iar norii se fugăreau pe un cer de un albastru ireal. Câțiva cai pășteau liniștit, mișcându-se alene dintr-un loc în altul al păsunii îngrădite care se întindea pe toată lățimea coastei dealului aflat chiar în fața lor. Dinspre copaci rari ce mărgineau limita păsunii răzbătea larma neobosită a păsărilor, iar din direcția drumului se făcea auzit, cu o anumită regularitate, zgomotul de motor al câte unei mașini.

Ședeau în tacere pe banca din lemn aşezată în fața clădirii cu etaj a pensiunii, fiecare adâncit în propriile-i gânduri. La răstimpuri, bărbatul scutura cu un gest automat scrumul țigării care îi înțepenise între degete, fără ca măcar să privească în direcția scrumierei. Femeia era prinsă în contemplarea brâului de pădure cocoțat pe coama dealului, care sălta împreună cu aceasta sub forma unei cocoașe asimetrice dincolo de locul unde se sfârșea pășunea, chiar sub linia vagă a orizontului. Părea să fie atentă la dangătul slab de clopot pe care adierile line ale vântului le aduceau până la ei, ca și cum ar fi încercat să le deslușească mesajul. Erau de vârste apropiate, undeva sub patruzeci de ani, însă în timp ce chipul lui, chiar aşa încruntat cum era, radia aerul sănătos al omului care petrece multe ore în aer liber, figura ei era umbrată de o oboseală adâncă și o frământare continuă, fără leac, care estompau armonia de altfel nu

lipsită de farmec a trăsăturilor feței. Bărbatul se ridică primul și, fără a scoate o vorbă, o apucă în direcția grajdului. Femeia tresări când îl văzu îndepărându-se și îl urmă după un lung moment de șovăială, ca trezită dintr-un vis. Fu nevoie să grăbească pasul pentru a-l ajunge din urmă.

— Dacă crezi că e prea târziu, o putem lăsa pe altă dată — spuse ea fără prea multă convingere.

— Nu e — îi aruncă el o privire peste umăr. Nu vrei? E totul pregătit. Și e din partea casei.

Își continuă drumul fără să mai aștepte răspunsul ei, iar ea îl urmă spre cei doi cai care așteptau înșeuăți lângă intrarea în grajd. Se apropie de calul pregătit pentru ea și înainte de a apuca frâul îl mângea ușor pe gât. Animalul întoarse capul spre ea și femeia își atinse fruntea de fruntea lui. Nările calului fremătau, iar ea trase adânc aer în piept, inspirând lacom mirosul ce venea dinspre pielea animalului.

— Vă mai giugiliți mult? — o întrebă ironic bărbatul.

Femeia îi aruncă o privire scurtă și zâmbi. Apucă dârlogii, scoase frâul de grajd de pe gâtul calului și încăle că. Bărbatul se apropie de calul ei, îi ajustă scările și strânse chinga. Ea aștepta să încalece și el și îl urmă fără să-l întrebe încotro o porneau. Nu se arătase deloc dornic de vorbă în ziua aceea.

Urcau la pas panta relativ domoală și pe măsură ce înaintau, de după dealul aflat de celaltă parte a văii înguste, se deschidea tot mai generos vederii o parte din ulița principală a satului. Copitele cailor sunau înfundat pe

drumul de pământ bătătorit ce despărțea parcela cultivată — un covor îngust de un verde intens — de râpa abruptă care se termina într-un șanț care încă mai păstra urmele timide ale unui pârâu. În spatele lor, dincolo de drum, acoperișul pensiunii se ivea treptat de sub coronamentul bogat al copacilor în timp ce în dreapta lui devinea tot mai vizibil corpul dreptunghiular, vopsit în alb, al grajdului. Totul părea îcremenit, doar adierea vântului amintea de mișcarea neîntreruptă a lumii.

De pe coama dealului, la adăpostul tăcut al păduricii care se întindea până la vâlcea, ciobanii îi urmăreau pe cei doi călăreți cum înaintează spre micul platou îngust de unde începea o altă parcelă, cultivată cu porumb. Un câine mărâi și se ridică în picioare dintr-un salt, urmat imediat de un altul, însă unul dintre ciobani îi opri cu un ordin scurt. Câinii continuă să mărâie, dar se aşeză, supuși, la loc. Împreună cu fârtații lor, se limitară să-i pândească de la distanță până când dispărură complet din raza lor vizuală.

— Ești pregătită? — o întrebă Tudor, iar ea îi confirmă dând din cap în timp ce-și fixa picioarele în scări și se aşeza mai bine în sha.

Făcură câțiva pași la trap, apoi străbătură în galop ușor porțiunea de teren plat doar ca să-și ia și mai mult avânt pentru a escalada panta împădurită care urca spre culmea dealului, trecând în zbor prin dreptul colibei improvizate, pitită după primul rând de copaci de la baza dealului. Vânticelul domol care până atunci le mângeaiase blând chipurile le vâjai înțețit pe la urechi și, preț de câteva clipe infime, părură — cai și călăreți — suspendați în aer.

Cel puțin așa i se păru Imolei care îi urmări încremenită de la fereastra largă a bucătăriei. Apa pe care o lăsase să curgă în timp ce ea privea în depărtare se încălzise treptat până ce devenise fierbinte. Femeia tresări când își simți mâinile opărite și închise imediat robinetul. Când privi din nou pe fereastră, cei doi călăreți dispăruseră. Oftă și își spuse că poate se înșelase. Poate Tudor era cu altcineva.

Mai făcură câțiva pași după ce ieșiră din pădurice și se opriră în buza poienii largi, presărată din loc în loc cu stejari.

– Cum a fost? – o întrebă Tudor.

– Bine – răspunse Magda, respirând adânc. Simt lipsa antrenamentului, piciorul stâng aproape mi-a ieșit din scară la finalul galopului.

O privi cu un surâs ironic. Se abținu să spună ceva, însă ea detectă în privirea lui o undă de reproș. Și multă iritate.

– Chiar așa de tare mă detești? – îl înfruntă ea. Știi că te-am supărat, poate chiar te-am enervat de multe ori, dar n-am avut de ales.

– Rahat! Aveai, cum să n-ai? – o repezi el.

Magda nu-l contrazisse. Îl privea calmă, fără urmă de vinovăție și tocmai acest lucru îi spori și mai mult enervarea lui Tudor.

– Cel mai tare m-a scos din minți faptul că i-ai băgat pe ai mei în toată chestia asta. Te-ai apucat să vorbești cu maică-mea fără să ai aprobarea mea. Mi-ai forțat mâna,

asta ai făcut! – continuă el cu patimă. Toată lucrătura asta pe la spatele meu e cel mai rău lucru pe care mi-l puteai face! Nu-l accept din partea nimănui, oricine ar fi. Înțelegi asta?

– Ți-am explicat motivele pentru care am făcut ce-am făcut – vorbi ea calm în timp ce încerca să se scuture de sentimentul de vină pe care el îl aruncase asupra ei. Nu vrea nimici de la tine și niciodată nu îți s-a cerut nimic. Dar dacă povestea asta tot a ieșit la iveală și mai e și problema tratamentelor, cred că e corect să-i ajuți. Pentru ei e foarte greu, deja au cheltuit mulți bani până să afle diagnosticul. Cine să-i ajute, statul? Ți-am spus deja, ideea cu banii a fost a mea și doar a mea, nici măcar nu le-am vorbit de tine. În fine, m-am gândit că poți să faci și tu o faptă creștinească – făcu ea un gest a lehamite – nu era un capăt de țară. Nu trebuia să te dai peste cap sau mai știi eu ce.

Ridică din umeri. Îi era totuna. Tudor îi întoarse spatele și își îmboldi calul să pornească direct la galop, fără niciun avertisment, iar calul Magdei îl urmă instantaneu, fără să mai aștepte vreun îndemn din partea ei. Luată pe nepregătite, Magda săltă în șa și aproape își pierdu echilibrul. Reuși să se redreseze în ultima clipă și se lăsă pe spate, apăsând cu toată greutatea pe spinarea calului, lipindu-și, în același timp, pulpele de burta lui. Asculțător, calul reduce viteza.

Dintr-un colț întunecat al poienii, ascuns la umbra unui pâlc des de fagi, Sergiu îi urmări pe cei doi traversând poiana la galop în direcția opusă. Era atât de concentrat, încât pentru o clipă uită de băiatul care îl însoțea și care îi cerceta neliniștit fața încruntată, trecând de la cuta adâncită

între sprâncene la gura strânsă pungă. Icnetul surd care se desprinse fără voie și aproape neauzit de pe buzele tatălui său atunci când femeia fusese cât pe ce să cadă de pe cal răsună ca un ecou în urechile băiatului.

Treceră de stejarul solitar din capătul pajiștii, acolo unde poiana începea să se îngusteze, înghițită de tufișuri și arbuști mărunți, iar caii, ca la un semnal doar de ei auzit, micșorară pasul la trap ca apoi să se opreasca la numai câțiva pași de marginea râpei. Nu descălecăra imediat. Rămaseră cu ochii ațintiți în depărtare, scrutând orizontul prin fereastra căscată printre coroanele copacilor. Dincolo de succesiunea de dealuri golașe sau acoperite de păduri se distingea anevoie, de sub norii care sigilau linia orizontului, conturul fragil și iluzoriu al munților.

– E pâclă – murmură Magda ca pentru sine.

Descălecăra în același timp. Ridicără scările șeilor și se pregătiră de coborâre fără să schimbe vreo vorbă, vreo privire, oricât de fugară.

– Păstrezi distanță – îi ordonă scurt Tudor înainte să pornească în josul râpei.

Magda lăsa o distanță apreciabilă între ei înainte să înceapă coborârea pe terenul abrupt. Când calul ei se opri, se întoarse spre el și-l mângâie pe gât. Îi vorbi pe voce joasă, apoi trase ușor de dârlogi. Animalul o ascultă și își continuără coborâșul. De câteva ori o împinse cu botul în umăr și ea se retrase de îndată spre stânga, mărind distanța dintre ei. Nu o dată picioarele îi alunecă pe pământul uscat și fărâmicioș și se împiedică de pietrele și rădăcinile care contorsionau solul, transformându-l într-o cursă plină

de capcane. Nu căzu, totuși, reușind de fiecare dată să-și recapete echilibrul și să evite să ajungă în calea calului care dădea mereu semne că voia să măreasca pasul, ca și cum să ar fi grăbit să ajungă odată la capătul povârnișului.

– Cum ești? – o întâmpină Tudor la capătul pantei.

– Sunt bine – răspunse ea, respirând sacadat din cauza efortului. E clar că-mi lipsește antrenamentul. Și, mai mult ca sigur, am îmbătrânit – adăugă ea cu un surâs în timp ce-și ștergea fața transpirată.

– Toti am îmbătrânit – îi replică el fără urmă de umor în voce.

Își continuără drumul prin pădure și, de data aceasta, mai relaxată sau mai sigură pe sine, Magda își lăsa privirea să rătăcească în voie în jurul lor. Ochii ei măsurau avid copaci, turnuri drepte a căror coroană ținea piept atingerii soarelui; covorul de frunze uscate care înăbușea zgomotul făcut de copitele cailor; rădăcinile groase care ieșeau din pământ, întruchiparea brațelor noduroase ale unei vrăjitoare bătrâne, pregătite să înhațe tot ce le iese în cale. Întreaga pădure fremăta, copaci murmurau unduindu-și crengile în adierea blândă a vântului care, odată intrat printre ei, devinea brusc timid, iar sporovăiala lor șoptită era pe alocuri acoperită de zarva păsărilor care se chemau una pe cealaltă din locuri greu de atins cu privirea sau căutau gâlceavă în frunzișul des. Pe măsură ce se afundau spre inima lui, codrul îi părea tot mai greu de cuprins cu privirea, o întindere mereu schimbătoare, ale cărei străfunduri erau la fel de înșelătoare ca adâncurile unei mări ce nu se lăsa explorată.

Când Tudor, aflat mult înaintea ei, începu să fredoneze nepăsător, avu certitudinea că se calmase complet. Se gândi că îi luase mai mult timp decât se așteptase ea, dar, aşa cum el însuşi îi mărturisise, nimeni nu-l supărase atât de tare. De-a lungul timpului îl mai văzuse căzând pradă furiei, însă reuşise de fiecare dată să depășească acele momente cu o ușurință pe care ea o găsea dezarmantă. Pe cât de tare tuna și fulgera dintr-un motiv sau altul, oricătre ocări și urări de bine arunca la adresa cuiva, odată scursă lava acelui vulcan în aparență devastator, se instala în el o stare de calm iremediabil. Motivul supărării părea dintr-odată uitat sau cel puțin era privit cu o detașare pragmatică, cu ironie chiar, adesea îndreptată spre propria-i persoană.

Mesajul lui, sosit după o veritabilă perioadă de război rece pe care el o instaurase când tensiunea dintre ei devenise insuportabilă, fusese pentru ea un semnal de reconciliere. „Sunt doar eu, Andra e plecată cu niște trebururi de-ale ei, putem vorbi în liniște” – fusese singura precizare care însotise invitația lui laconică. Se bucurase și se simțise ușurată, mai mult decât era dispusă să recunoască față de ea însăși, eliberată de un apăsător sentiment de vinovătie căruia încercase în zadar să-i țină piept argumentându-și singură că nu avusesese de ales.

Știa foarte bine că nu era adevărat, iar el nu se sfîrse să i-o arunce în față. Ar fi putut să-și vadă de treburile ei și să ridice din umeri. Fiecare se descurcă cum poate, aşa e de când lumea, ce-o priveau pe ea problemele altora? Da, avusesese de ales, știau amândoi asta, dar ea nu fusese în stare să procedeze altfel. Se așteptase ca el să-i facă o mulțime de reproșuri, însă totodată sperase că-i va da ocazia să se

justifice, să-i explice motivele ei. Se așteptase ca această întâlnire, această ieșire a lor împreună călare – lucru care nu se mai întâmplase de o bună bucată de vreme – să vină ca o împăcare, însotită de calmul senin ce urmează furtunii. Numai că furtuna încă nu trecuse, iar atmosfera, în ciuda calmului aparent, rămânea încărcată și amenințătoare.

Tudor se opri într-un mic luminiș înverzit și-si lăsa calul să pască. Se întoarse în șa și o privi pe Magda drept în ochi:

- Ei, ce zici? Îți amintești traseul ăsta?
- Da, mi-l amintesc. Deși acum pădurea arată altfel.
- Pădurea nu e niciodată la fel.

Îl aprobă tăcut. Îi veni în minte un gând surprinzător:

- Dacă m-ai lăsa singură aici, nu sunt sigură că aș ști să mă întorc.
- Te-ar aduce calul înapoi la fermă – îi replică el flegmatic în timp ce își îndemna calul să pornească la pas. Tot ce trebuie să faci este să te ții bine în șa.

Cărarea se lărgi și se lumină tot mai mult și în curând ajunseră într-o poiană peste care se revărsa cu zgârcenie un soare palid. Porniră la trap și de îndată ce poiana rămase în urma lor, o apucără de-a lungul unei parcele cultivate. Traversară șoseaua pustie, dar în loc să continue pe drumul cunoscut, drept înainte de-a lungul viilor și apoi în susul pantei spre pădure, o luară la dreapta. O vreme merseră la pas pe terenul accidentat până dădură

de un drum de căruță pe care se avântară la galop. Se opriră la intrarea în păduricea stincheră din creștetul colinei.

— Nu trebuia s-o luăm pe dincolo? — întrebă Magda și, fără să vrea, vocea îi trădă neliniștea.

Tudor nu-i răspunse. Își continuă nestingherit drumul printre copaci care erau atât de apropiati unii de alții încât trecerea calului și a călărețului părea pe alocuri imposibilă. Magda îl urmă ținându-se cu obstinație pe urmele lui și căutând să-și ghideze cât mai bine calul prin labirintul de copaci deschiși. Dădură brusc peste un mic lumiș care separa acea încâlceală de copaci de o altă pădure, mai aerisită, dar în același timp mai întunecată. Se opriră chiar la marginea ei.

— Unde suntem? — întrebă ea.

Nu-i păsa dacă el își dădea seama că era panicată. Privea în jur, căutând cu disperare un reper care să-i permită să se orienteze. El o privea amuzat și chipul lui trăda o doză de maliciozitate, sau cel puțin aşa i se părea ei.

— E un traseu nou — o anunță el. L-am descoperit de curând. Haide, o să-ți placă.

O porni din loc și Magda privi câteva secunde în urma lui, încercând să descopere cărarea pe care el o urma. Nu se zărea niciuna. Calul ei porni pe urmele celui din față fără să mai aștepte comanda ei și ea se lăsa dusă, cu o strângere de inimă, spre profunzimile acelei păduri ce avea să-i îngheță cu totul.

Capitolul 1

Mașina gonea peste dealuri luând virajele strâns, aproape la limită, atunci când drumul era liber și niciun alt vehicul nu-i stătea în cale. Raluca întepeniște pe locul pasagerului cu tot corpul tensionat, crispându-se de fiecare dată când mașina se arunca cu toată forța în vreo curbă de parcă ar fi participat la o cursă pe viață și pe moarte. Îl privi cu coada ochiului pe Șerban: ședea aproape nemîșcat în spatele volanului, schimbând vitezele cu mișcări scurte și sigure, în tot acest timp fixând cu privirea șoseaua care juca în fața lor.

Din fericire, cursa le fu întreruptă de un tir care se tăra alene în josul dealului, ținând în loc o întreagă coloană de mașini care erau nevoie să se miște în virtutea inerției, una în spatele celeilalte. Un vierme lung și multicolor care, spre ușurarea Ralucăi, lua curbele lent, cu precauție. În sfârșit se putea relaxa, știind că aveau să rămână la aceeași viteză până ce ieșeau în porțiunea de drum drept. Își verifică cu un gest reflex telefonul. De când plecase de acasă, pe nepusă masă și într-o agitație totală, mama ei o sunase de cel puțin trei ori, apeluri care fuseseră urmate de o serie de mesaje suplimentare, la care răspunse pe îndelete, cu lux de informații. Șerban nu păruse agasat de acele conversații domestice în timpul căror fusese nevoie să repete anumite lucruri de mai multe ori și nici de faptul că își petrecuse o bună parte din drum manevrând tastatura telefonului. De fapt, aproape că nu părea a fi conștient de prezența ei: gândurile îi zburau cine știe pe unde în timp ce atenția îi era focalizată pe drum. Conducea cu gesturi mecanice, care însă nu erau lipsite de fermitate, depășea fără ezitare, accelerând